

Keists regiejēms

Tēp bova praejusie tolēmuo mona vaikīstie, ka pasaulis ruodies tuoks keist ēr nesoprontams, ka užklīdē i mūsa kaima svetēmē senē žmuonis atruodē panašē i raganius ēr raganas, ka ruodies tujau, dievams nematont, nusiviliuos tavi už kaima ēr nusineš padungiems, pasisvadēnē unt šloutas, i sava užborta karalīstē, kor pavers kuokio nuorintās baisio padaro. Tēp bova tumet, ka ruodies, kad pasaulie tier tiktā vēins mūsa kaims su keliuoms apdulkiejusiuoms, susitūpusiuoms truobuoms pale nubiegunti tuolēi vēiškeli.

Pavasārēs, ka vuos nutērpos snēigou vēsa gamta liob pakvēptē žaloma ēr pērmās pomporās, laukū darbās ēr vežamo miešla kvapo, kažkor tuolēi daržūs bliksteliėjusi stēkla šokē ruodies, ka tēktā nukrētusi ēš dongaus tēkra žvaigždie, ka ruodies, ka žemē pasibaigs kažkor vēsā netuolēi joudoujētē mēška, už katruo dēinuom slepas geltuons kāp auksa pinings mienulis su plevenontiems sidabriniems žvaigždiems.

Ka ruodies, atsigolos aukštielninka žolie, nikumet nikumet neatsibuosto veizietē i dongou plaukuntīū baltavilniu debesieliu, katrēi kas mēnotē vērsdava baltuoms vaizduotēs pasakuoms. Tēp bova kažkas nepakartuojama ēr nikumet daugiau nebesusigrožēnama, tēp bova kažkas daugiau kāp puiki pasaka. Vēinē sava vaikīstē prisimēn ēlgā, vo kētē anou prisimēn tiktā atskēruom dalim su dēdesnēs īvikēs, istrēgoses atmintie vaizdās ēr pergīvenēmās. Vo mon vaikīstē īr kažkas daugiau, nego puiki pasaka, ka aš anou prisimēno, ruoduos tojau nusikelo i tou keistenībiu ēr abejuoniū pasauli ēr priš mona akis tojau iškēlst tas keists regiejēms.

Vo bova tēp šēinapjūtēs laikē, ka pēivuos duzg kamanēs, ka skomb mēlinū varpieliu meluodējē, ka vēskas kvēp žemougiem, medo, šēlto žemēs alsavēmo, žīd lēipas. Ka įvairiaspavēs pēivu gielēs ēr smēlgas, potont viejou, kāp degunti žaizda isiaudrēnusi jūra nubangou kalvuom ēr pakrūmiem, ka dongos tuoks žīdros žīdros, līgē tuoks pat kāp senūju dailininku druobies, su retās debesim ēr skombontis lēg krēkštuols. Tumet bova karštuos ēr tvunkiuos dēinuos puopēitē.

Tievs, isibrēdēs ēkē jousmens žolies, gelontes ēkē ašaru baltas marškēnes soka pradalgēs, vo muotina kēik toliau griebē ēr kruovē seniau nupjauta išdžiūvusi šēina, paskēndusi krūkū šešielīūs, tuoki jauna ēr graži kāp pavasaris su vasēlku vainēko unt galvuos. Tēp bova tumet, ka ruodies, ka vēskas nikumet nebaigsijs – bus omžēnā vasara ēr omžēnā vaikīstē, bus omžēnā, jauns ēr vedo so brolioko, gaudiem plaštakēs, deiva karvelēs, spalvuotus sarunčius, skabiem pēivu baltagalvēs, nešiem deivams pelnus mažus sava delnelius kvapniausiu ēr skaniausiu žemougiu žemē. Vo kēik jau pu tuo nutekiejē laika opē (metu vondens, spiejē pauktē ēr pasentē grētā mona karta, omžio aš jau senē susilīgīnau su tievo, ož gal ēr viršiesnis pasidariau už anam, kuoks uns tumet bova).

Senē tieva jau nebier, uns išejē rudēns pradziuo, vėjouta, tvėskont žaibams, tomsē nakti, palėkēs tēik daug nepabaigtū darbū. Nebaigtū druožtē sumtiu, šaukštu, dalgiakuotiu, ēr dar daug kėtū medē darbū. Mėrtēs išsivedē anou tēp nelauktā, kad mes vakā dar ēlgā negaliejuom pri tuo priprastē ēr vės muotėnas klausdavuom, ar begrīš kumet nuors tievs, ar bepaklibins prēmėnėis duris, nuors aiškē vėsē suvuokiems ēr matiem anou gulint mėrusi.

Ēr muotėnas nebier, išejē ana vėsā nesenē, onkstēi pavasari, ka sklėdies pėrmėjē pomporā ēr kalies pėrmuoji žolie. Vies ēr dar viesi vuos prabodusi saulē, džiovėna laukus ēr takus, ka vėsā netuolėi noma esuntiū beržū viršūniems tolīn skubiejē pavasarėnē debesis.

Užgesa ana pamažo, līgē tēp kāp užgēst sudegusi žvakē, ēkē paskotėnē atuodūsē, vėskou aiškē matīdama ēr vėskou gerā suprasdama, kas dedas aplinkou.

Nežemėška ēr nenusakuoma žuodēs ramībē sklondē vėrš anuos ēr sklėda tuoki gierē ēr meilės švėisa, kad ruodies muotėna tik akimrkā prigolusi tojau pakėls ēr pasakīs kažkuo mums vākams apstuojušius rato anuos luova. Aš nikumet nebovau matēs tokiū muotėnas akiū ēr tėkriusē nikumet nebėpamatīso. Vo bova akis, mona mėrštontēs muotėnas akis ēr veiziejē anuos ne siauba ar baimēs iškrėptas, vo ramē veiziejē i mumis ēr pati tuola nu savės ēr nu mūsa, kol vėsā išnīka sava patiuos akiū gelmie ēr nejudros stingstontis žvilgsnis ismega i praplaukunti už longou pavasarē dongo.

Nebier jau ēr daugelē kaimīnu – anēj išejē tēn, ēš kor nieks nikumet nebėparēs. Ištuštiejē ēštėsas kaimelē numū eilēs, daba anėi stuov toštē ēr vėinēsē, užielosēs takās, apleistās suodnās, ba žmuoniū balsū, užkaltuom lungū akiems. Ēr trobū jau senūju tū nebier, anuos kāp žmuonis ēšmērē pamažo, vėsū aplėstas ēr užmėrštas. Nabier jau tuo onkstesniuojē gruožē, kors tēp bova miels ēr tėkros.

Ar ēr daba, praejos tēik metu, savės klausiau ēr tebeklausu: argē galiejē būtē tēp, kou aš sava akim tumet matiau. Vo matiau tėkrā tėkriusē vėdurumžiu kariuomenē. Ana pasiruodē tēp netikintē ēr staigē, tarsē išplaukē i pati dongo ēš tuolimuos horizonta gelmėis vės daugiau ēr daugiau išrīškiedama ēr vėsa kiaurā parsišvėitunti. Su daugespalviems plevesoujontiem vieliavom, su žėbontēs saulie žvinoutās lėgē melsva sėdabrėnē spindesē šarvās, su tūkstontēs barzdoutu vīru, su raitelēs ēr mėškās kovuos ēitiu ēr kirviu, su skīdās ēr kalavėjēs, su apsiaustās ēr ba anū.

Ana kāp begarsiamē suleitinta kina kadrē staigē pasiruodē ēr palengva ištėrpa mėrgontemē tvonkemē vasaras uorē... tēp troka ne daugiau kāp akimirka.

Ka aš atsituokiejau pu vėsa tuo regėnē, tievs tebejuovē kāp pjuovēs šėina, vo muotėna griebē seniau nupjauta, vo ēr brolioks tebžaidē su smėlguoms, niekor nesižvalgīdams.

Žėnuoma daugībē atveju, ka ištēsē dvijū armiju mūšē su kara garsās vīkdava debesīs ēr tik po kuriuo laika – fėzėniamē līgie.

Pavīzdžiou, Kulikuova mūšē vaizdā su garsās bova matuomē cielus metus ēkē anam īvīkstont. Priš prasidedont Ontrajam Pasaulēniou Karou, žmuonis pastebiejē dēdelē dēdelē šiaurēs pašvaistē, katra tēkriusē ērgē bova prasminga. Taigē žemē īr gīva, tuo gera jau žēnuojē ēr mūsa pruo tēvē, egiptietē, indā ēr kētas senosēs tautas. Taigi žemē apjung žmuonējēs išminti, tēp ana gana tonkē ēr ispie mumis nu vēsa tuo bluogē, tiktā patis žmuonēs dēl pernelēg dēdelē sava pruota prarond galimībē stebietē ēr soprastē gamta ēr tuo mūsa žemē.

Tokēi reiškēnē gamtuo galēmē, gamta lēg ta užfiksou atskērās kažkumet vīkosēs ar ivīkstontēs scenas vaizdūs lēg portēgrapijuos, vo pokēik ta laika tēi vaizdā pasikartuo.